

DAN-SILVIU BOERESCU
Confesiunile unui bucătar
pervers

FUSION

Colecția: **FUSION**

Coperta: Stelian BIGAN

DAN-SILVIU BOERESCU

**Confesiunile unui bucătar pervers : amintiri de la
Playboy și nu numai**

Ediție digitală (ePub)

ISBN 978-606-992-410-5

© INTEGRAL, 2022

Editor: Costel POSTOLACHE

Redactor: Silviu LEAHU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dan-Silviu Boerescu

CONFESIUNILE UNUI BUCĂȚAR PERVERS

Amintiri de la Playboy și nu numai:
drumul de la sâni Nicoletei Luciu
la fuduliile gătite în sos de vin
și clătitele cu șorici semnate,
simplu, Bucătărescu.
Doamne, Dumnezeule,
asta-i o carte
de bucate
sau
un album erotic?

INTEGRAL

Avertisement(e)!

Orice neasemănare cu nume, personaje și situații reale este, pur și simplu, întâmplătoare! Sau, mă rog, în linia verosimilității ficționale, sinonimă cu adevărul savuros dintr-o porție de chifteluțe vegetale din cartofi mov, țelină, usturoi și pătrunjel, prăjite în ulei cu trufe. Respect toți oamenii pomeniți în aceste pagini, iar pe femeile frumoase cu care am avut privilegiul să lucrez chiar le divinizez și sper ca Dumnezeu, Sf. Petru și celelalte personaje influente din conducerea Raiului să mă favorizeze la repartiție, dându-mi un loc privilegiat într-una dintre grădinile alea mirobolante de acolo, populate cu asemenea exemplare rasate.

Aaaaa, mai e ceva! Cartea conține o serie uimitoare de plasări de produse...

0.

S-ar fi putut și scrie...

*S-ar fi putut și scrie, dar se putea și fute,
putea să între mutul în curte printre mute
și, sfredelind în carnea pământului albastru,
să tremure de dulce, urzind un pui de astru.*

*Era o iarnă sumbră și viscoala prin oase.
Se cuibăreau sub dună și sub căciuli țărăni,
beau numai țuică fiartă și nu ieșeau din case,
uneori cu lunile, iar alții spun „cu anii”.*

*Se veștejiră fete trebăluind la oale
și-aproape se topiră în focul alb din vatră,
le apuca leșinul când, în oglindă, goale,
își tot mulgeau din duduța țâțelor de piatră.*

*S-ar fi putut și scrie, dar se putea și fute.
Putea să tune mutul în curte, printre mute.*

LA OGLINDĂ, 15 feb 96, Acum: pt. D.-S. Boerescu

Marele poet Ioan Flora mi-a scris o dedicație cu totul specială la pagina 68 (versoul sumarului) a cărții sale *Discurs asupra Struțocămilei* (Ed. Cartea Românească, 1995). Se întâmpla la o lansare de la Muzeul Literaturii, unde eram colegi. „Ionică” a murit, mai târziu, pe budă într-un restaurant (o, nu, nu chiar ca Ioan Petru Culianu, împușcat în cap!), iar eu am plecat – pe un salariu de 32 de ori mai mare – din literatură direct la Playboy, apoi la Tabu, apoi am eșuat *chef* la tv, apoi m-am reinventat *managing partner* (și bucătar de-a dreptul) la The Wine Bistro. O, viața e atât de succulentă!

...dar se putea și fute!

1.

Put, deci gătesc! Gătesc... deci exist?

Mirosul îți intră mai întâi în păr. Apoi, în haine. Apoi, nu mai iese decât foarte greu sau niciodată. Miros de țigară. Miros de mâncare gătită. Miros amestecat de fum de țigară și de mâncare gătită din belșug cu ceapă și usturoi, călite în ulei spornic. Miros de țâțe transpirate. Miros de femeie grasă pregătind o ciorbă acră și visând că terciuiește în ea fuduliile bărbatului infidel. Miros de silfidă mustăcioasă blenuind scârbită o supă-cremă („Meline Suge-rează”). Miros împruțit de țigară de foi – asta e cel mai rău, de fapt. Miros nobil de vin scump, decantat într-un vas Riedel – să zicem un Château Margaux 2007, la 3 571 lei. (Cine și-ar fi putut închipui? Gâdea a trimis șoferul să ia trei sticle deodată, chapeau!) Miros subtil de brânză mucegăită intrând în combinație cu un piureu de broccoli spre orgasmul culinar mediocru al unui corporatist. Mirosul și mai subtil al propriei mediocrități.

...Când m-am angajat bucătar-*chef* la marele restaurant din buricul Capitalei, nu mi-am imaginat că, după 12-14 ore de lucru, 7 zile din 7, o să ajung să put în halul ăsta. Pe lângă vechea mea pasiune pentru mâncare și bucătăreală („Trăiesc ca să mănânc, nu invers!”), mă atrăgea fantastic ideea de a mă reinventa,

Însă nu-mi închipuiam că, după vreo cincizeci de ani în care mă obișnuisem cu propriul miros, voi ajunge să nu mă mai recunosc. Ca să-mi revin la datele olfactive inițiale, sunt silit să fac în fiecare dimineață o baie fierbinte, cu multă spumă și cu multă frecare cu prosopul aspru direct pe pielea udă după aceea. Oare chiar toți bucătarii ajung să miroasă în halul ăsta? Mie nu mi-a luat nici o lună ca să mă transform într-un alien al mirosurilor aberante.

Ce nu înțeleg: de ce put în absența jegului? De ce toate aromele sofisticate se transformă rapid în mirosuri nasoale? E ca și cum ai descoperi că femeia pe care o doreai de atâta timp și, în fine, ai avut-o are un neg păros pe buca stângă sau șase degete chircite monstruos pe laba piciorului drept.

În fine, ce-mi trebuia mie, fost șef la Playboy și *chef* la Playboy Fusion, la Tabu Fusion sau, chiar, câteva luni, la Bucătăria pentru toți, să-mi transform pasiunea pentru bucătărie – *Grand Master B*(ucătărescu) – într-o rutină ucigătoare de fiecare zi, chiar și numai pentru trei luni? Și, mai ales, unde sunt femeile alături de care am defilat spre o discutabilă și efemeră celebritate frivolă, adesea și televizată?